

סימה שמחה

שטרית

1971-2001

אלבום זה הוא חלק מפרויקט ההנצחה
הארצי, מיזם חינוכי, אשר במסגרתו בני נוער
פוגשים משפחות שכולות, לומדים ושומעים
על יקיר ליבן ומכינים אלבום הנצחה.

תכנית זו נעשית בשיתוף הגורמים הבאים:
ארגון נפגעי פעולות איבה
אגף הכשרת עובדי הוראה – משרד החינוך
עיריית ראשון-לציון
ביה"ס רביבים – מקיף ז', ראשון-לציון
מכללות אקדמיות לחינוך

נטלו חלק בהפקת האלבום –
תלמידי כיתה יא 6
בתיכון רביבים – מקיף ז':

פז מגזינר
לינוי שמש
רחלי ניקיפורוב
גיא ונטורה
שליו טמסות

ליווי, הנחיה, כתיבת
ועריכת האלבום:

נועה גלאי בן-דוד, פרח הוראה –
מכללת תלפיות

ארגון נפגעי פעולות איבה
הארגון היציג (במדינת ישראל)

שמחה סימה
שטרית ז"ל
1971-2001

אלבום זה מוקדש לזכרה
של

סימה שמחה שטרית,

אשר נרצחה בדם קר
בפיגוע טרור ע"י בן עוולה

ב - 14.02.2001

יהי זכרה ברוך

נוף ילדותה - ראשל"צ

ראשון לציון היא העיר הרביעית באוכלוסייתה בישראל. היא נוסדה בשנת 1882 והוכרזה כעיר בשנת 1950. כיום היא כוללת שטחי מסחר רבים ואזורי תעסוקה. העיר נמצאת בקצה הדרומי של אזור גוש דן.

סימה היא ילידת העיר
ראשל"צ.

היא גדלה והתחנכה ברמת
אליהו בכל שנות ילדותה.

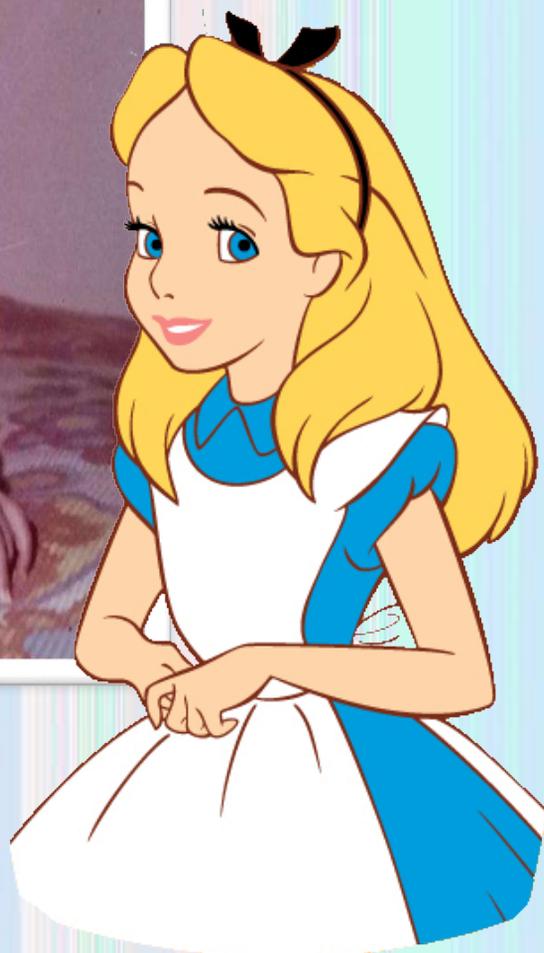
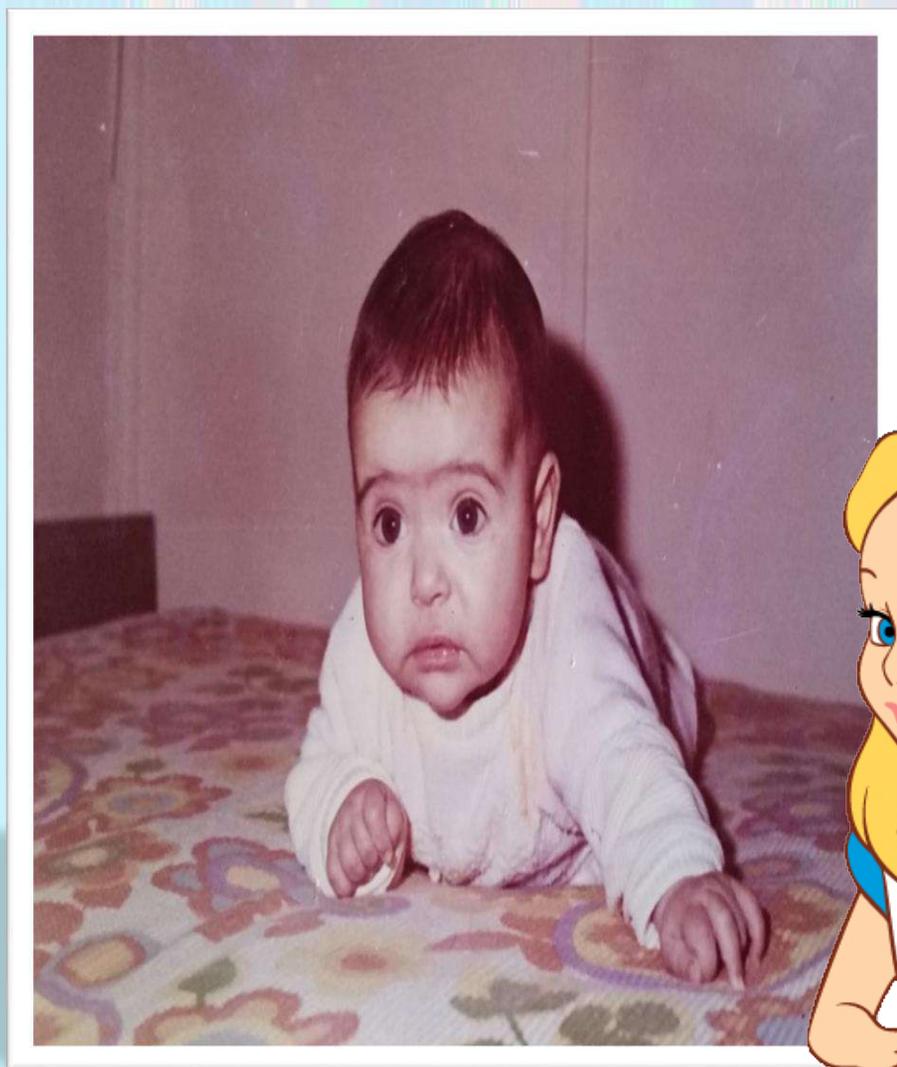
למדה בבית הספר היסודי
"בית אפרים" ובתיכון
"אשכולות".

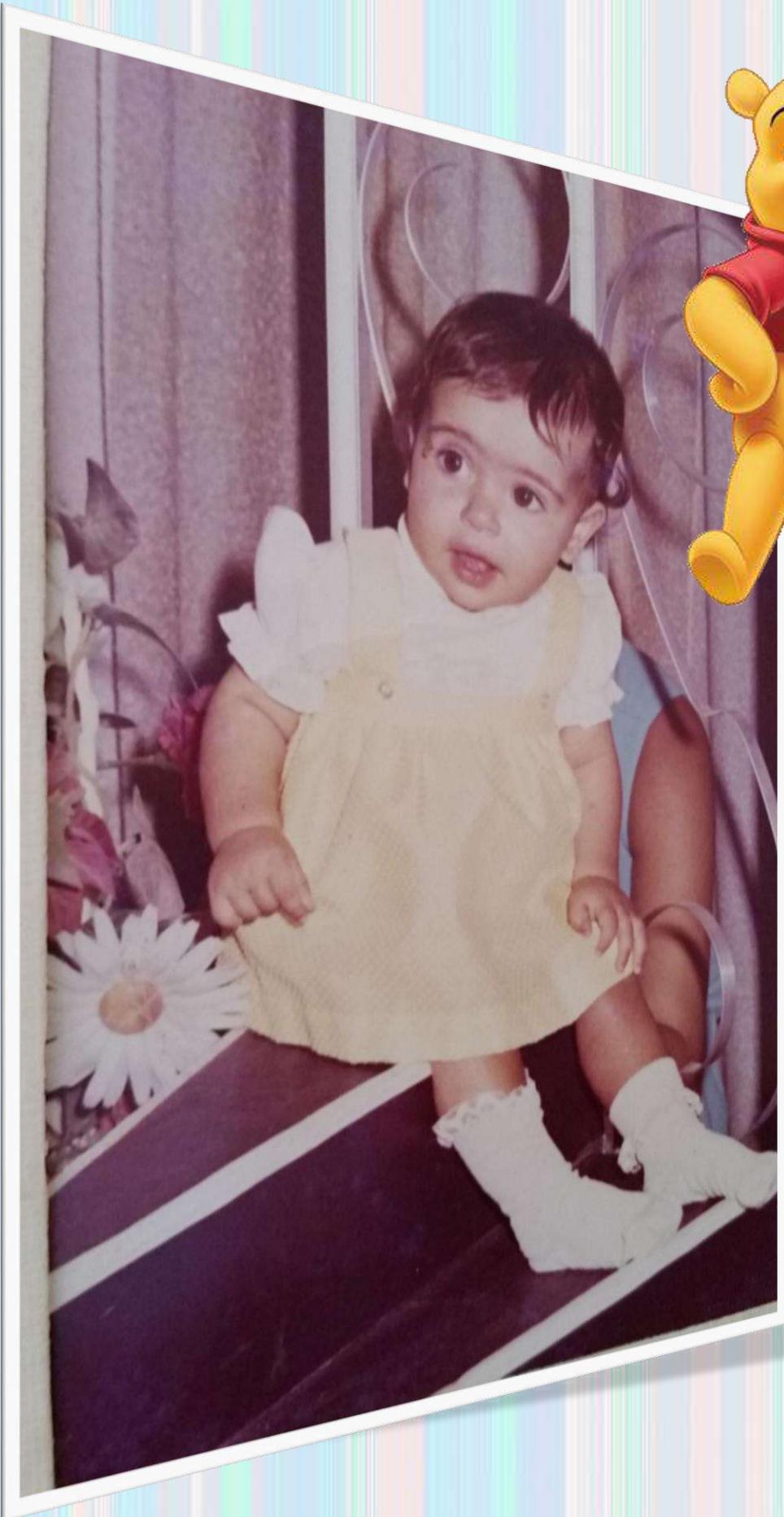
התחנכה בשכונת רמת אליהו
בראשל"צ, יחד עם שתי
אחיותיה וארבעת אחיה.

י ל ד ו ת

שמחה סימה בת חיים ורינה
נולדה בד' בטבת תשל"ב
22/12/1971

נעורים

**מיכל אחותה של סימה מספרת:
"לסימה ולי היו יחסים קרובים
ומיוחדים.**

**אהבנו אחת את השנייה אהבת נפש.
הטלפון הראשון של סימה בכל יום
היה תמיד אליי. לפני שנפטרה אף
ישנה בביתי ומשם נסעה להיפרד
מההורים". מיכל מספרת שלקחו לה
חברה, "אני מרגישה כאילו עקרו
מגופי משהו".**

עם אחותה שולמית

"סימה הייתה הבכורה בבנות, ואכן לקחה את תפקידה כבכורה: אימהית ואכפתית, דואגת לאחר. ידעה להכיל אנשים, תמיד רכשה בקלות חברים, ותרנית ושמחה – כשמה כן היא סימה שמחה. תמיד לקחה נטל בפרנסת הבית. הייתה מתקשרת אליי כל יום ושואלת לשלומי. ידעה אהבת הזולת, קבלת הזולת ונתינה מהי. אלה הדברים שאני תמיד לוקחת איתי כי זאת המורשת שלה."

“ילדה טובה, שמסבה נחת להורים
ודואגת למשפחה”

**בשנת 1999 הכירה סימה
את בן זוגה
ובשנת 2000, התחתנה ועברה
לגור עימו באשקלון.
סימה הייתה קשורה מאוד
למשפחתה והריחוק
מהמשפחה
(שהתגוררה בראשל"צ)
היה לא קל עבורה.**

סימה והוריה ביום חתונתה

”סימה הייתה בעלת
הלב הכי רחב שקיים,
תמיד עזרה לזולת,
אם מישהו הזדקק
לעזרה היא הייתה
תמיד נרתמת, אהבה
לתת מעצמה ולעזור.
סימה אהבה אנשים”.

ילדה רגישה, אכפתית,
תמיד היו לה המון
חברות וחברים.

תעסוקה

סימה עבדה כמדריכת ספורט
ב"אחוזת ראשונים"

בנוסף, עבדה סימה כפקידה
בהיכל התרבות העירוני
בראשון לציון. גם שם כמובן
אהבו אותה מאוד.

מילות פרידה...

... ופלאם נשמעה הידיעה המהרידה
בחורה בת 30 נהרגה בפיגוע
לדגע לא קלטנו את השם שמחה שטרית
אבל לא לזמן ארוך, כי התברר תכף ומיד
שזאת החברה שלנו סימה אזולאי.
כן, סימה הקופאית שעבדה כאן, עד לא מזמן.
סימה, שהייתה הדבר החם בהיכל
עם המון טאפרמנט ומצב רוח מרומם.
אותה סימה שכשהיינו צריכים עזרה בכל
היא מיד נענתה ברצון.
לצערי נקטף הפרח בטרם עת

טאבים מאוד
חברותיך מהיכל התרבות

חיוך כובש...
עיניים ירוקות...
ותלתלים שחורים

• ילדה יפה /מיריק גרזי
וְאֵת אֶפְלוּ אֵינֶךָ יוֹדַעַת שְׂאֵינֶךָ
וְכֵךְ אֵת שׁוֹכֶבֶת שֵׁם יִפָּה כָּל-כֶּךָ
בְּתוֹךְ הַהֲרִיסוֹת הַנוֹרְאוֹת כָּל-כֶּךָ
עֶטוּר מִצַּחֲךָ בְּשַׁעֲרֶךָ הַזֶּה ב
וְהַטְּבַעַת מְלֻטָּפֶת אֵת כֶּף יָדֶךָ

וּמִי יַחַלֵּץ אוֹתְךָ מִשֵּׁם, יִלְדָה יִפָּה
וּמִי יִהְיֶין בְּלִבּוֹ לְכִסּוֹת אֵת פְּנֵיךָ
בְּשִׁמְיֶכָה הַשָּׁחֵרָה, הַדּוֹקֶרֶת

וְנִשְׁמַתְךָ מִרְחַפֵּת מַעַל הַכֹּכֵב מִרְבֵּת-הַזְּרוּעוֹת
מַעַל הַכֹּכֵב הַיִּפָּה
הַכֹּכֵב הַהוֹמָה
הַכֹּכֵב הַהִמּוּמָה

וְנִשְׁמַתְךָ חוֹלְפֶת מַעַל הָאָרֶץ הַזֹּאת
מַעַל הַשָּׁדוֹת הַחֲרוּשִׁים, הַנִּפְרָשִׁים
מַעַל הַגְּגוֹת הָאֲדָמִים
מַעַל הַיָּם

וְאֵת בָּאָה לְאֲבָא וְאֲמָא
וְהַרְהוּט הַיִּפָּה, וְהַתְּמוֹנוֹת עַל הַקִּיר
כָּאֵלוֹ, כָּאֵלוֹ, כְּמִיָּמִים יְמִימָה

וְאֵת יוֹדַעַת כִּי הֵם יוֹדְעִים
וְאֵת רוֹאָה אוֹתָם שׁוֹתְקִים
וְאֵת יוֹדַעַת כִּי הֵם יוֹדְעִים

חֲבֻקִי אוֹתָם, יִלְדָה יִפָּה
כִּי עֲלִיךְ אֲבָא וְאֲמָא בּוֹכִים
כִּי עֲלִיךְ אֲנַחְנוּ בּוֹכִים
כִּי עַת הַשְׁתִּיקָה הַגִּיעָה

”היא אהבה ספורט,
הליכות, ריצות,
לא יכלה לשבת דקה,
תמיד דאגה להיות פעילה.”
סימה למדה בוינגייט קורס
מדריכי כושר. הייתה מנויה
בקאנטרי ההסתדרות. צעדה כל
שנה.”

פעלתנית ומלאת אנרגיה

הפאזון והוא אנו אנו

שמחה עבדה בעת נישואיה
כאחראית שיווק במפעל "גלי"
באזור התעשייה בראשון לציון,
והמשיכה בעבודה זו גם אחרי
שעברה להתגורר בדרום. אהבו
אותה שם מאוד, היא הייתה
אחראית על כלל החנויות בכל
הנוגע לשירות הלקוחות.

כשעברה לאשקלון, לא הסכימו
לוותר עליה וביקשו שתגיע
לראשון לציון.

סימה הייתה דואגת למשפחות
נזקקות, לכל מי שזקוק לנעליים,
עסקה המון בגמילות חסדים. גם
אצל האחיינים תמיד בדקה מי
זקוק לנעליים.

היא הייתה מקצועית, אחראית
ורצינית ואכן התקדמה בהתאם.

בחתונה של האח יוסי

עם דניאלה חברתה

בחתונה של אחיה

יום הפיגוע

ביום רביעי כ"א בשבט תשס"א
(14.02.2001) בבוקר, כמדי בוקר,
הגיעה שמחה באוטובוס מאשקלון
לצומת אזור, חצתה את הכביש
והמתינה בתחנה לאוטובוס לאזור
התעשייה בראשון לציון.
מחבל תושב עזה, שעבד כנהג
אוטובוס והסיע כל בוקר פועלים
לתל אביב, הגיע לצומת בדרכו עם
האוטובוס שלו דרומה. הוא דרס
את הממתינים בתחנה, ונמלט.
שמונה אנשים, בהם שמחה ועוד
שבעה חיילים, נרצחו במקום.

המחבל נתפס על-ידי המשטרה
אחרי זמן מה, בדרכו לעזה.

הבשורה

- באותו יום מיכל (אחותה) התעוררה כבכל בוקר, פתחה טלוויזיה וראתה כי היה פיגוע באזור וידעה שסימה עובדת שם. סימה לא הייתה זמינה. מיכל התקשרה לעבודה ושם אמרו שהיא לא הגיעה (הבוס ידע זה מכבר שנהרגה).
- אחרי שעה בעלה של מיכל התקשר ועדכן כי סימה לא עונה ולא הגיעה לעבודה. כולם חשבו כי אין תקשורת, הוריה לא ידעו דבר. בעשר התקשרה מיכל לבעלה ואמרה לו כי משהו לא בסדר, משהו לא מסתדר. מיכל התקשרה לבתי החולים וכולם מסרו כי היא לא אצלם.
- בעלה של מיכל בוכה בטלפון. פתאום אמה מתקשרת ושואלת מה העניינים? היה פיגוע וסימה לא עונה לה. כולם הגיעו הביתה, האם צורחת בבית "איפה היא? לא עונה, לא יכול להיות". הבית כבר התמלא באנשים. בעלה של סימה נסע לאבו כביר. כאן כבר נאלצו לחפש את רופא השיניים של סימה לאשר שזאת אכן היא ולזהות אותה. בשתים עשרה כבר ידעה כל המשפחה. המון צלמים מגיעים לביתם. בעלה של סימה מזהה אותה, יודע בוודאות שזאת היא. התיק שלה גם שם. האבא צועק "ברוך דיין האמת". למחרת נקברה. מועד הלוויה נקבע ליום א' ושם זה נגמר.

שמחה שטרית נקברה בעיר שבה גדלה

שטרית הובאה לקבורות בשיכון המזרח, לאחר שנהרגה בפיגוע בצומת אזור • אביה, חיים אזולאי, דמות מוכרת ברמת אליהו

טקס האשכבה בבית הקברות • צילום: גיל לרנר

אמר בשבוע שעבר: "בחלומות הכי גרועים שלי לא האמנתי שהמוות יגיע אלינו הביתה ככה".

מאות מתושבי ראשל"צ ואשקלון ליוו את שמחה שטרית בדרכה האחרונה בבית הקברות שכשיכון המזרח בראשל"צ. במהלך ההלוויה דיבר ראש העירייה מאיר גיצן בחריפות ואמר, כי "צריך לכרות את הידיים של אלה שעושים לנו צרות". גם ח"כ אבי יחזקאל אמר דברים קשים: "ימח שמם וזכרם בני עמלק שלקחו לנו ילדה בלב העיר וקטפו אותה ברמי ימיה".

במהלך השבעה בא לביקור ניתומים בבית המשפחה נשיא המדינה משה קצב.

אלי סניור

שמחה שטרית, בת 30, האורחית היחידה שנהרגה בפיגוע הדמים בצומת אזור בשבוע שעבר הובאה ביום חמישי שעבר למנוחת עולמים. שטרית, האורחית היחידה שנהרגה בפיגוע היתה בדרכה לעבודה בחברת גלי כשנדרסה על ידי המתבל שנהג באוטובוס אנד.

שטרית גדלה בשכונת רמת אליהו בראשל"צ, וכשהתחננה לפני כשנה עברה להתגורר עם בעלה בעיר אשקלון. אביה, חיים אזולאי, הוא דמות מוכרת ברמת אליהו, שם הוא משמש כשליח ציבור בבית הכנסת המקומי.

שטרית הותירה אחריה בעל, זוג הורים ושישה אחים.

אחיה של שטרית, אלי אזולאי, בן 22,

צילום בגיהנום

קשה לראות אך מכסים חיילים צעירים בשקיות שחורות או בשמיכות. קשה שלא לחשוב שרק לפני מספר דקות הם עמדו בטובי נוארה, חיכו, דיברו צילום: ברק בכטר

ברק בכטר, צלם "זמן מקומי", עלה על האופנוע והגיע ראשון למקום הפגיע באזור מתאום הוא מצא את עצמו לבד עם חייל שזועק מכאב כשפניו מדממות לצד גופות שמוטלות על הארץ ♦ כך נראתה הזוועה לפני שהמטרה ומד"א הגיעו לזירה

יום שלישי השבוע הגנתי יום הולדת 26. מאז יום הולדת ה' 17 במשך תשע שנים אני מצלם. 24 שעות ביממה, 365 ימים בשנה, אני מתעד תאונות דרכים קשות, התאבדויות מחיריות, שריפות מוויזיות, משפחות אבלות, וכשנים אחרי רוג'ה, לצערי, גם פיגועים קשים.

בניגוד לצלמים אחרים, שעיקר עבודתם הוא צילומי אולפן לכתבות מגוון, אני חי ונושם את הסט. זה הרבר שהכי מעניין אותי. במהלך שנות עבודתי ולמרות גילי הצעיר חוויתי לא מעט חוויות שצעירים כמוני לא אמורים להתמודד עמן. צילמתי במסגרת עבודתי אלפי, אם לא רבבות, תמונות מוויזיות שנחשקו בזכרוננו וישארו שם לעולמי מי עד. אותן תמונות הן של הורים שכולים שמתים מלעל, לקבר בנם החייל, תאונות דרכים קטלניות בהן בני אדם יקפחו את חייהם, בני נוער צעירים ששלחו יד בנפשמם, אבל התמונות המוויזיות ביותר הן אלה של הפיגועים הנוראים. אותם פיגועים שחוגג לכתונם פיגועי טרור.

ליל יום שלישי האחרון היה עוד יום עבודה שגרתי בשבילי. רגע לפני שנדרמתי עוד הספקתי לצלם תאונה קשה בה היתה מעורבת נירת משטרה בראשון לציון. בשעה 2:00, אם זכרוננו אינו מטעני, עצמתי את עיני, לא לפני שכיביתי את מכשירי הסקאנר שבאמצעותם ניתן להאזין לגל המסטרתי. ברעבר החבר לי כי את אחד המכשירים לא כיביתי, אלא להפך, הגברתי את עוצמת הקול שלו. כעקבות הטעות הזאת הגעתי ראשון למקום הפגיע בצומת אוור לפני כוחות החיי לוח הכיבוי.

7:40: נשמע קול זעקה במכשיר הסקאנר. "כל הכוחות שמגיעים למקום הפגיע נא להתמגן", צעק אחד השוטרים. לא היה לי כל ספק. "זה עוד פיגוע", לחשתי לעצמי, ומיד עליתי על האופנוע ויצאתי לצומת באזור.

מול מראות כאלה אני בדרך כלל מקבל בלאק אאוט, וגם הפעם זה קרה. מתאום הרגשתי ארץ הגוף הופך כבר ואני מתהלך ככהילוד איטי. אין לי ספק. המראות הקשים הם אלה שמנוונים את השרירים.

מימיני ראיתי חייל וזעק מכאב כשפניו מדממות, לצדו היתה מוטלת גופה. לא היה כל ספק שאותו נפגע כבר אינו בין החיים. בדרך כלל בזירות פיגוע נשמעים קולות של כאב ושבץ, הפעם היה זה שונה. למעט בורדים שקראו לעזרה, היה שקט מופלא במיוחד.

ניגשתי לשניים מהנפגעים ושוחחתי איתם. ניסיתי לעודד

הם ואמרתי להם שחובשי מר"א יגיעו בתוך זמן קצר. בדרך כלל באותם רגעים אני מנסה להתנתק מרגשותי ולבצע את משימתי, שהיא עבודתי, אבל הפעם זה היה שונה. הרגשתי כאב אינסופי. אני לא מכיר ולו אדם אחד שיכול לעמוד מול מראות כאלה ולהישאר ארוש. אני גם לא מכיר גיבורים שיספרו שהבטן שלהם לא מתהפכת ממראות כאלה. לראות חיילים וחיילות צעירים מוטלים בצד הדרך זה מראה נורא. מדי היות שלהם היו סמוגים כדם הציוד היה מפוזר בדרוס גדול. הלב נמחז.

לעתים חולפת בראשי המחשבה שעבודתי מגעילה ובלתי אנושית, אבל זו העבודה ואני משתדל להתמודד גם עם המצפון שמדי פעם תוקף אותי. בדרך כלל אני מדחיק את הנושא הזה. מעולם לא שיתפתי אחרים כמה שעובר עלי באותם רגעים. כעת זו הפעם הראשונה שאני עושה זאת. לשמחתי, כוחות מר"א הגיעו מהר מאוד למקום. הנעצם הקלה עלי במקצת. אני יודע שלפחות הם יטפלו בנפגעים בצורה מקצועית, וכך אוכל לבצע את עבודתי במקום מבלי שהמצפון ימשיך לתקוף אותי. צוותי מר"א החלו בפנינו הנפגעים. המראה הקשה ביותר למביט מהצד הוא הרגע בו מכסים את גופות הקורבנות. גם בשביל המיומנים ביותר זו משימה קשה מנשוא. למתבונן בהם קשה לראות איך הם מכסים חיילים צעירים בשקיות שחורות או בשמיכות. קשה שלא לחשוב שרק לפני מספר דקות התבר'ה האלה עמדו בטרמפיארה, חיכו, דיברו. המחשבה הזאת לא מרפה ממני. משום מה הפיגוע הזה נראה לי כפיגוע הנורא ביותר. בדרך כלל ההגעה שלי לזירת פיגוע מתארכת בשל מחסור מים שמקימה המשטרה ובשל פקקי התנועה. לא אחת הגעתי לאירועים כשכשטח כבר החלו פעולות ההחייאה והסיוע לנפגעים. הפעם זה היה שונה. אותם רגעים שבהם הייתי לבד בשטח גרמו לי להרגיש עד כמה פיגוע חבלני יכול להיות נורא באמת.

זמן קצר אחרי שסיימתי לצלם את התמונות והמראות ניגשתי לאותו חייל פצוע שפניו דיממו. שמחתי לגלות שהוא כבר זכה לטיפול. ראיתי שהוא תוחבל לבית החולים בניידת מר"א והרגשתי הקלה מסוימת.

כסר הכל הייתי במקום כשעה וחצי. שעה שנייה ודקה מהן נחרתי בזכרוננו. בשעות אחר הצהריים ישבתי במערכת ועבדתי על התמונות שצילמתי. עכשיו אני באמת מוכן עד כמה המראות קשים. הם ילוח אותי עוד זמן רב.

ברק בכטר

"היא תחסר לי"

"האסון שלכם נבד מנשוא"

משה קצב, נשיא המדינה, הגיע השבוע לביקור תנחומים בבית משפחת אזולאי בראשון-לציון שבתם, שמחה (סימה), נהרגה בפיגוע בצומת אזור ♦ קצב: "הגיעתי כדי לעודד את המשפחה בשלב הקשה ביותר כשעולמה חרב עליה" ♦ המשמחה: "אנו מעריכים אותך על שהגעת לנוחם אותנו" ♦ גם ח"כ אלי ישי, יו"ר ש"ס, הגיע לבית המשפחה

אריאלה גדר

ח"כ ישי הקשיב לאחים ולאב המשפחה, ד"ר חיים אזולאי, אשר מוותר עם התנועה ומוכר בשכונת מגוריו, רמת-אליהו.

אלון פרץ: "שרוב סידורים עוד לא הספקתי לכבות עליה. הייתי כל כך קרוב לסימה, ואני חייב להישאר חזק בשביל

משה קצב, נשיא המדינה, ערך השבוע ביקור תנחומים בבית משפחת אזולאי בראשון-לציון שאיבדה את בתה, שמחה (סימה) שטרית-אזולאי, בפיגוע בצומת אזור בשבוע שעבר. במהלך הביקור נפגש הנשיא עם בני משפחתה ואיחל להם ש"לא יידעו עוד צער". אלון פרץ, גיסה של סימה, אמר לנשיא: "אני משרת בצבא והקבע וחי את הורג והקטל ולא בא בטענות לממשלה. נפלה עלינו גזרה מסתמים. עם הזמן רגש וכאב אני מבקש שתתמי כל בעיניי של המשפחה ותראה שום נתנו את נשמתם לגול אשה במשך 30 שנה. אתה ואנחנו אנשים טאמינים וצריכים עכשיו להתאחד ככאב ובאבל בכל מה שאנחנו ישתל. אנו מעריכים את

מקור: יו"ר ש"ס

הנשיא משה קצב, בבית משפחת אזולאי

מעמד הרם ועל שהגיע לנוחם אותנו". קצב השיב: "באתי להביע תנחומים. אנו עושים ניסיון לשים לוח סוף. אני בטוח שהי"מ מסלה הדישה תעשה מאמצים כבירים בנושא זה. אין ממשלה, לא חיוצאת ולא הנכנסת, משלימה עם כך שטקוויים את רמנו. צריך לשים סוף לטרור. זו התקופה הכי קשה מאז מלחמת יום העצמאות. האסון שלכם הוא כבד. הגיעתי כדי לעודד את רוחה של המשפחה בשלב הקשה ביותר כשעולמה חרב עליהם."

לנחום אבליש הגיע גם ח"כ אלי ישי, יו"ר כ"כ ש"ס בבגסט, שנשא דרישה ודברי תורה. אלון פרץ אמר לישי במהלך הפגישה: "המשפחה הזו לא צריכה עכשיו עזרה, אחרי השבעה נזדקק לעזרה. אני רוצה שכולכם תתנו איתנו ותחזיקו אותנו גם בעוד שנה". ישי השיב: "כל בקשה שתעביר אסמל בה".

המשפחה. שוחחתי עם בעלה, מאיר, והוא אמר לי בכאב שבתום השבעה לא ירוח עם מי ללכת. הם רק קנו בית חדש ועוד לא נכנסו אליו. הוא כל הזמן פינק אותה ודאג לה. את כל המטות שסימה הציבה לעצמה בחיים היא מימשה, אם זה בעבודה, בלימודים, בנישואיה למאיר. כל הזמן דאגה לפנק את כולם ולרצות אותנו. בעולם לא שמרה סימה, תמיד שמחה בשמחתנו. כתבתי לה מעין הספר שכל כך רציתי לומר לה ולא יכולתי. אני רוצה להתיח אותו על הקבר שלה ולומר לה כמה היא תחסר לי ולמשפחה וכמה שזה כואב."

השר שמעון פרס יצר קשר טלפוני עם משפחת אזולאי ורצה להגיע לניחום אבליש. המשפחה השיבה: "תבוא, אבל בלי מלישי". לפרט ראונו ויצא חזק לפרט.

ידיעות אחרונות

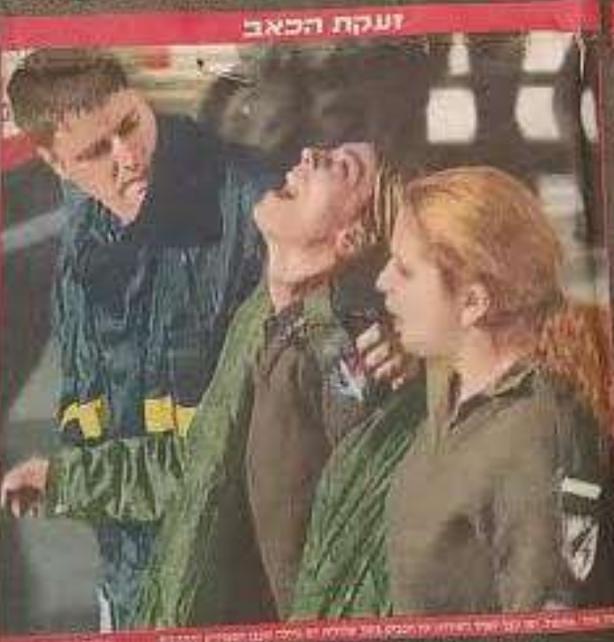
ברק צפוי להחליף היום אם לקבל את תיק הביטחון
 הול: כמעט סגור בדרך לערובה * לטוב: 11

מחיר: 2.80 ש"ח	מחיר: 4.20 ש"ח	מחיר: 11.00 ש"ח					
----------------	----------------	-----------------	-----------------	-----------------	-----------------	-----------------	-----------------

מוות במרמפיאדה

ברגע אחד הפך אתמול בבוקר צומת אזור לשרה קטל: ארבע חילות, שלושה חילים ואזרחית אחת נהרגו לאחר שוהג אוטובוס כלשתני דהר לחוף המרמפיאדה שבה עמלו • 26 נפצעו, בהם 3 חילות במצב קשה • מהג נלכד בתום מרדף • ערמאת סירב לגנות הביטחון • מדובר בתאגיד דרכים • תגובה ישראל: סגור ומצוד על השטחים

נחום ברנע מסדרון
 ארבעה נהרגו ו-26 נפצעו במותקן אוטובוס שוהג ליד חוף המרמפיאדה. הנהג נלכד בתום מרדף. ערמאת סירב לגנות הביטחון. מדובר בתאגיד דרכים. תגובה ישראל: סגור ומצוד על השטחים.

סיקר הביטחון עמודים 19'2

מאיר שרון הכנים והשמות

רחבעם זאבי צבע הוא צבע

יוסי שריר אין תרופות אלף

רון כנישי ההסתה הרומח

משה קצב אנו ננצח

"סימה" היתה פרוח אמיתי"

צילום: רפי חזקוני/קציה: יהונתן שאול

שמחה (סימה) שטרית-אולאי ו'ל

חיים ורינה אולאי, תושבי שכונת רמת-אליהו בראשון-לציון, קיבלו את הבשורה המרה כי בתם, שמחה (סימה) שטרית-אולאי, 30, נהרגה בפיגוע זמן קצר לאחר השעה 8:00. אבל כבר ירד על השכונה עם היורדע דבר האסון.

אחיה של סימה, אלי, 22: "סימה היתה פרוח ועזרה לכולם. רק ביום שני השבוע רקדנו יחד בחינה משפחתית והיא היתה מאושרת. סימה היתה אחות נפלאה".

סימה ו'ל עזבה את ראשון-לציון לפני תשעה חודשים לאחר שנישאה למאיר שטרית מאשקלון, אך היא המשיכה להגיע יום יום לעבודתה במפעל גלי באזור התעשייה החדש בראשון-לציון.

סימה שטרית-אולאי השאירה אחריה הורים, בעל, מאיר, וששה אחים ואחיות. יהי זכרה ברוך.

חבר המועצה, אסף דעבול, ידיר המשפחה ותושב רמת-אליהו: "כל רמת-אליהו מכירה את אביה של שמחה ו'ל, הרב אולאי, שהוא חן ידוע. הוא אדם עושה מצוות ועושה שלום, וכואב הלב במיוחד לשמוע כזה דבר כשאתה מכיר את הנפגע. הבוקר כששמעתי על הפיגוע קיוויתי שלא אביד אף אחד מהנפגעים, אבל, לצערי, התבררתי. כעת נלך לחוק את המשפחה המצוינת הזו ולחבק אותה".

■ זיוה מוגרב, יעל לוי

שמחה הייתה רק
בת 29 במותה.
נקטפה בטרם עת.
הובאה למנוחות בבית
העלמין גורדון, בראשון
לציון. הותירה הורים,
בעל, אחים ואחיות.

הובאה למנוחת עולמים
בבית העלמין בראשון לציון
גורדון חלקה: י"ד, שורה: 3

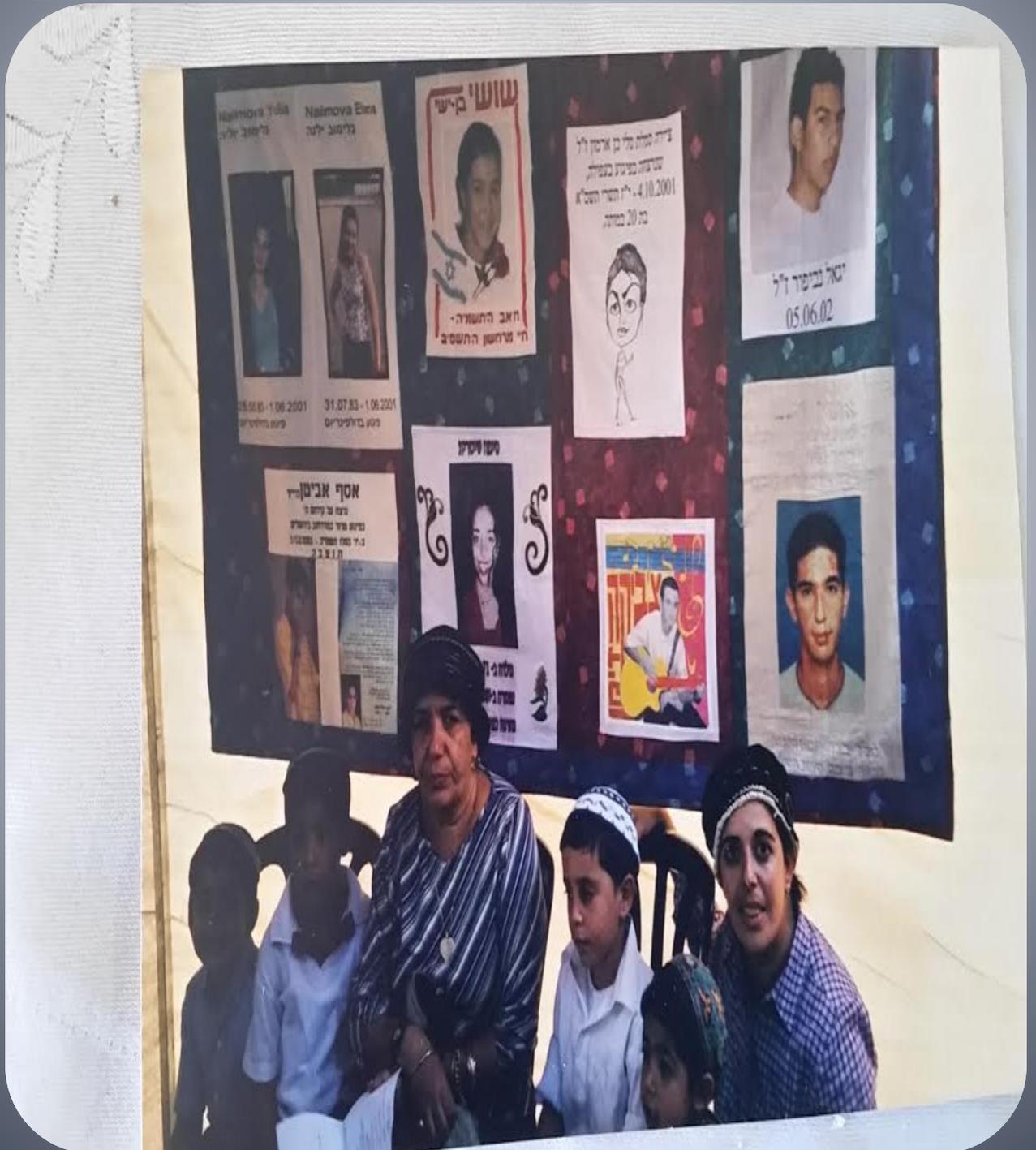

**חלומה של סימה היה
תמיד ללדת ילד
משלה.**

**לאורך חייה תמיד
הייתה שמרטפית,
תמיד התעסקות
שקשורה לילדים,
שמרה על אחייניה.**

**אך חייה נקטעו 4
חודשים לאחר
נישואיה.**

שמחה מונצחת בירושלים כשנה לאחר מותה

יזכור

יזכור עם ישראל את בניו ובנותיו אשר

חרפו נפשם במאבק על המדינה -

בדרך

ואת חיילי צבא - הגנה - לישראל

אשר נפלו במלחמות ישראל

יזכור ישראל ויתברך בזרעו ויאבל על

זיו העלומים וחמדת הגבורה וקדושת

הרצון ומסירות הנפש אשר נספו

במערכות הכבודות.

יהיו גיבורי הדרור והניצחון הנאמנים

והאמיצים

חתומים בלב ישראל לדור ודור.

שמחה מונצחת באנדרטת הטרור בראשל"צ

האנדרטה המרכזית לזכר חללי פעולות האיבה בהר הרצל בירושלים

שמחה מונצחת
בלוח מס' 76

דמעות של מלאכים / דן מינסטר

דמעות של מלאכים.
דמעות שקטות
דמעות יפות ועצובות.
זולגות באופק דמעות ומחפשות...
מה הן מבקשות? אהה...

כי כשהמלאכים בוכים
בעולם אחר,
אז בעולם הזה
עצוב לנו יותר.

דמעות של מלאכים.
מדוע הם בוכים המלאכים?
אולי בגלל עזה לא קל
להיות מלאך,
בעולם עצוב כל כך.

כי כשהמלאכים בוכים...

וגם אנחנו כאן
רוצים לבכות לבכות איתם
מה לעשות?
רוצים לבכות והדמעות אינן יורדות,
הדמעות אינן יורדות.

כי כשהמלאכים בוכים...

אחרית דבר

דבר הסטודנטית:

אני מודה על שנפלה בחלקי הזכות לקחת חלק בהנצחת שטרית סימה שמחה ז"ל.

חשוב לי להוסיף כמה מילים בנוגע לחוויה האישית שלי, שעברתי כסטודנטית בתהליך הכנת אלבום ההנצחה. ראשית, אני רואה עשייה זאת כשליחות וברור לי שחשוב מאוד להנציח וכמה שיותר את כלל הרוגי הטרור הנוראי הזה שפוקד אותנו ופוגע במשפחות כה רבות.

תחילה חששתי מהחשיפה לכאב ומן המפגש עם המשפחה, אך ככל שעבר הזמן הכרתי משפחה מחבקת, חזקה, שהאמונה עזרה ועוזרת לה יום יום להתמודד עם הכאב והשכול שביום אחד פשוט דפק על דלתה. אני מעריכה תעצומות הנפש שלכם ודרך ההתמודדות.

למדתי להכיר את שמחה שטרית, אבידה גדולה. עצוב נורא שהמפגש בנינו הוא בעקבות השכול שלכם, אך החוויה שחוויתי אפשרה לי להבין עד כמה החיים הללו אינם צפויים ושיש להעריך ולהוקיר כל יום שעובר ליהנות מיקירנו,

אסיים בתפילה לאלוהים שישמור על משפחתנו ועל כל עם ישראל.

תודה לכם.

נועה גלאי בן דוד

סטודנטית מלווה, מכללת תלפיות

פרויקט הנצחה, 2017

דבר התלמידים:

החוויה שהיתה לנו מהנצחת האלבום היא חוויה מרגשת, מאתגרת ובמיוחד עצובה. ההנצחה של סימה שמחה שטרית ז"ל, דרך האלבום, היתה חוויה שלא ידענו מהי ולא ידענו את חשיבותה. אבל עתה לאחר סיומו של האלבום הבנו שצריכים תמיד לזכור להנציח את האנשים שהיו בעולם שלנו ונקטפו כמו פרחים צעירים שעדיין לא עברו את כל השלבים בחיים.

אנחנו יודעים שחוויה זאת תישאר עבורנו בלתי נשכחת ואנו מרגישים שעשינו מעשה ערכי ומוב שגורם לנו סיפוק.

תודה,

פז מגזינר

לינוי שמש

רחלי ניקיפורוב

גיא ונטורה

שלו טמסות

תלמידי כיתה יא-6

בית ספר מקיף ז' רביבים, ראשון לציון

פרוייקט הנצחה, 2017

אפריל 2017

משפחה יקרה,

זו השנה הראשונה בה קריית החינוך 'רביבים' לוקחת חלק בפרויקט אלבומי ההנצחה של הארגון לנפגעי פעולות האיבה.

נפלה בחלקנו הזכות להכיר משפחה שאיבדה את היקר לה מכל, ובכל זאת, בתעצומות נפש גדולות, מצאה לנכון לחשוף בפני התלמידים את הסיפור האישי שלה. אפשרתם לתלמידינו להביט בתמונות, להתרגש עמכם ולעיתים אף לראותכם מזילים דמעה.

אנו מבקשים להודות לכל אחת ואחד מכם באופן אישי, שהענקתם לבני הדור הצעיר את ההזדמנות לקחת חלק בעשייה חברתית כה משמעותית, ופתחתם להם בכנות, ברגישות ובאומץ צוהר אל עולמכם האישי.

כולי תקווה שהאלבום אותו יצרו עבורכם יעניק לכם גאווה ונחת.
מי ייתן ולא תדעו עוד צער.

בברכה והערכה,
מיכל טימן
מנהלת קריית החינוך 'רביבים'

**Organization of
Israel's Terror Victims**
The Representative Organization

**ארגון נפגעי
פעולות איבה**
הארגון היציג

אתר אינטרנט: www.irgun.org.il ע"ר 7-045-006-58 דואר אלקטרוני: irgun@irgun.org.il

הארגון הוכרז כארגון היציג במדינת ישראל בשנת 98' לפי חוק תגמולים לנפגעי פעולות איבה התש"ל - 1970

**לכבוד
המשפחות היקרות**

פרויקט הנצחה-ראשון לציון

אנו שמחים כי נפלה בחלקנו הזכות, כיו"ר וכמנכ"ל ארגון נפגעי פעולות איבה- הארגון היציג במדינת ישראל, לקחת חלק בפרויקט מרגש זה, הנצחת יקיריכם אשר נרצחו במאבק על קיומה וריבונותה של מדינת ישראל. הפרויקט להנצחת חללי פעולות איבה הינו מיזם אשר נעשה מטעם משרד החינוך- אגף הכשרת עובדי הוראה בשיתוף עם ארגון נפגעי פעולות איבה, הארגון היציג במדינת ישראל.

מטרות המיזם הינן לחשוף את בני הדור הצעיר לסיפור חייהם והנצחת זכרם של קורבנות פעולות איבה, הבעת מחווה למשפחות השכולות והענקת אלבום הנצחה מרגש למשפחה.

תלמידי תיכון מלוויים בסטודנטים-פראי הוראה, אשר לומדים בכיתות ט'-יא' נוטלים חלק במסגרת מיזם מבורך זה. השתתפות התלמידים בפרויקט הנצחה ייחודי זה, נעשית במסגרת תכנית המחויבות החברתית אשר בה הם תורמים לחברה כשישים שעות פעילות. סטודנטים-פראי ההוראה המשתתפים במיזם זה מבצעים כ- 50-100 שעות ומקבלים מלגת לימודים המכסה חלק משכר הלימוד שלהם.

נבקש להודות למר אדיר זלצר, מייסד פרויקט ההנצחה הארצי ותכנית "זוכרים את החיים" אשר יזם ומנהל את הפרויקט מטעם משרד החינוך ולגבי ג'וסלין סברינו אגמון- סגנית מנהל פרויקט ההנצחה ולגבי אושרי נחמני ראש צוות פרויקט אלבומי הנצחה, אשר גילו רצון ונכונות לקיים את הפרויקט ברגישות רבה ולהקצות לכך משאבים חינוכיים, וכן למנהלי בית בית הספר, רכזים מלוויים, סטודנטים, ומחנכי הכיתה שפעלו רבות להצלחת המיזם.

תודה מיוחדת לכם משפחות שכולות יקרות, אתם המתמודדים יום יום עם השכול והאובדן הכבד. אנו מקווים כי אלבום זה יעניק לכם את ההרגשה כי זכר יקיריכם נמצא עמנו ולעולם לא נשכח את המחיר אשר שילמתם למען קיומה של מדינת ישראל. מי ייתן ולא נדע עוד קורבנות טרור וישכון שלום וביטחון בארצנו הנפלאה.

בברכה,

איבי מוזס

יו"ר ארגון נפגעי פעולות איבה
הארגון היציג במדינת ישראל

רועי כהן, עו"ד

מנכ"ל ארגון נפגעי פעולות איבה
הארגון היציג במדינת ישראל